

PL

PL

PL

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 22.12.2008
KOM(2008) 888 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI

na podstawie art. 20 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym

SPRAWOZDANIE KOMISJI

na podstawie art. 20 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym

1. WPROWADZENIE

1.1. Kontekst

Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW stanowi podstawę stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym nałożonych przez organy sądowe lub administracyjne, co ma ułatwić egzekwowanie takich kar w innym państwie członkowskim niż to, w którym je nałożono. W dniu 29 listopada 2000 r. Rada Unii Europejskiej, zgodnie z konkluzjami z Tampere oświadczyła, że w ramach programu środków mających na celu wprowadzenie w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych przyjęcie takiego aktu prawnego powinno mieć pierwszeństwo.

Wspomniana decyzja ramowa ma zastosowanie do wszystkich przestępstw i wykroczeń, w przypadku których mogą zostać nałożone kary pieniężne. W odniesieniu do 39 przestępstw i wykroczeń, wymienionych w wykazie zawartym w decyzji ramowej, zniesiono wymóg badania ich karalności w obu państwach członkowskich.

1.2. Zgłoszenia przekazane przez państwa członkowskie

Do października 2008 r. Komisja otrzymała zgłoszenia dotyczące krajowych aktów prawnych transponujących przepisy decyzji ramowej od następujących jedenastu państw członkowskich: AT, CZ¹, DK, EE, FI, FR, HU, LT, LV, NL, SI². Zgłoszeń nie otrzymano dotychczas od następujących szesnastu państw członkowskich: BE, BG, CY, DE, EL, ES, IE, IT, LU, MT, PL, PT, RO, SE, SK, UK.

1.3. Metody i kryteria oceny

Artykuł 20 decyzji ramowej przewiduje sporządzenie przez Komisję sprawozdania dotyczącego środków podejmowanych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia zgodności z przepisami decyzji ramowej do dnia 22 marca 2007 r. Opóźnienie w przygotowaniu niniejszego sprawozdania wynika z faktu, że w pierwotnym terminie, określonym w decyzji ramowej, otrzymano zaledwie kilka zgłoszeń od państw członkowskich.

Ze względu na swój charakter decyzje ramowe są wiążące dla państw członkowskich w odniesieniu do wyników, jakie należy osiągnąć, jednak do władz krajowych należy dobór formy i metod wdrażania ich przepisów (kryteriami są: jasność, pewność prawna, skuteczność). Decyzje ramowe nie mają skutku bezpośredniego. Zasada wykładni zgodnej obowiązuje jednak w przypadku decyzji ramowych przyjętych w ramach tytułu VI Traktatu o

¹ Otrzymane od Sekretariatu Generalnego Rady UE

² Jak wyżej.

Unii Europejskiej³. Jako że Komisja nie jest uprawniona do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom przeciwko państwu członkowskiemu, w przypadku którego domniema się, że nie podjęło środków niezbędnych do zapewnienia zgodności z przepisami decyzji ramowej Rady przyjętej w ramach trzeciego filaru, niniejsze sprawozdanie ogranicza się do oceny środków transpozycji przyjętych przez jedenaście państw członkowskich.

2. OCENA

Artykuł 1 – Definicje

W art. 1 zdefiniowano następujące terminy: „orzeczenie”, „kara o charakterze pieniężnym”, „państwo wydające”, „państwo wykonujące”.

CZ, HU oraz NL wprowadziły wszystkie te terminy do swojego ustawodawstwa, jednak większość państw członkowskich (AT, DK, EE, FI, FR, SI) transponowała jedynie definicje „decyzji” oraz „kary o charakterze pieniężnym”. LT oraz LV transponowała jedynie definicję „kary o charakterze pieniężnym”. W wielu przypadkach w przepisach transponujących nie uwzględniono pewnych elementów tych definicji. Przede wszystkim w ustawodawstwie krajowym CZ nie uznaje się odpowiedzialności osób prawnych⁴.

Artykuł 2 - Wyznaczenie organów właściwych

Ten artykuł zobowiązuje państwa członkowskie do powiadomienia Sekretariatu Generalnego Rady oraz Komisji o tym, który organ lub organy są organami właściwymi do celów decyzji ramowej. Każde państwo członkowskie może wyznaczyć, jeśli będzie to konieczne z uwagi na organizację jego systemu wewnętrznego, jeden organ centralny odpowiedzialny za administracyjne przekazywanie i odbiór orzeczeń oraz za wspomaganie organów właściwych lub większą liczbę takich organów centralnych.

W przypadku niektórych państw członkowskich organami odpowiedzialnymi za wydawanie i wykonywanie orzeczeń są sądy krajowe (AT, CZ, HU, LT, LV, SI). W innych państwach członkowskich wyznaczono organ centralny odpowiedzialny za wydawanie i wykonywanie orzeczeń. Tak jest w przypadku DK i EE (Ministerstwo Sprawiedliwości) oraz NL (prokuratura w Leeuwarden). We FR prokuratura jest organem odpowiedzialnym za wydawanie orzeczeń, a ich wykonanie należy do poszczególnych prokuratorów.

W CZ, HU, LT, LV oraz SI wyznaczono centralny organ (Ministerstwo Sprawiedliwości) do przekazywania orzeczeń.

FI wyznaczyła jako organ właściwy na podstawie art. 2 Centralny Rejestr Prawny (*Legal Registry Centre*).

Artykuł 3 – Prawa podstawowe

³ Wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-105/03, Pupino, (z dnia 16 czerwca 2005 r.), Dz.U. C 193 z 6.8.2005, s. 3

⁴ Dotychczas nie otrzymano żadnej deklaracji na podstawie art. 20 ust. 2 lit.b) w związku z ograniczeniem zastosowania przepisów dotyczących odpowiedzialności osób prawnych przez okres nieprzekraczający 5 lat od daty wejścia w życie decyzji ramowej.

Zgodnie z art. 3 decyzja ramowa nie narusza obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych zawartych w art. 6 Traktatu.

W opinii kilku państw członkowskich ten artykuł nie wymaga transpozycji (DK, FR, NL). AT i HU wdrożyły go jako przesłankę obligatoryjną do odmowy wykonania. Niektóre państwa członkowskie powołały się w tym względzie na ustawodawstwo krajowe (LT, SI). FI transponowała ten przepis, określając, że istnieje uzasadniona podstawa do odmowy wykonania orzeczenia, jeśli istnieją wiarygodne przesłanki, aby przypuszczać, że naruszono gwarancje sprawiedliwego procesu w postępowaniu prowadzącym do wydania orzeczenia.

Artykuł 4 - Przekazywanie orzeczeń i włączenie organu centralnego

Zgodnie z art. 4 dane orzeczenie wraz z zaświadczeniem może zostać przekazane organom właściwym państwa członkowskiego, w którym osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada mienie lub uzyskuje dochody, ma miejsce stałego pobytu lub, w przypadku osoby prawnej, posiada zarejestrowaną siedzibę. Organy właściwe przekazują sobie bezpośrednio dokumenty.

CZ, FI, HU, LT, LV oraz NL transponowały wszystkie elementy art. 4 do swoich przepisów wykonawczych. AT, DK, FR oraz SI wdrożyły ten przepis jedynie częściowo.

W EE egzekucja kary o charakterze pieniężnym może zostać przeprowadzona wobec osób, które są obywatelami państwa członkowskiego wydającego lub osobami uprawnionymi do stałego pobytu w nim, jak również wobec osób, które przebywają na terytorium tego państwa członkowskiego, lecz nie zostaną wydalone oraz wobec osób prawnych, które posiadają zarejestrowaną siedzibę na terytorium wykonującego państwa członkowskiego.

Artykuł 5 - Zakres

Ten artykuł zawiera wykaz przestępstw i wykroczeń stanowiących podstawę do uznania i wykonania orzeczeń, bez konieczności weryfikacji ich karalności w obu państwach, jeśli są one karalne w wydającym państwie członkowskim. Wszystkie inne przestępstwa i wykroczenia mogą być poddane takiej weryfikacji przez wykonujące państwo członkowskie. Wykaz obejmuje 32 przestępstwa i wykroczenia, które ujęto już w wykazach w innych decyzjach ramowych (np. europejskim nakazie aresztowania), oraz kilka innych, mianowicie:

- naruszenie przepisów ruchu drogowego, w tym łamanie przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych,
- przemyt towarów,
- naruszenia prawa własności intelektualnej,
- groźby i akty przemocy wobec osób, w tym agresywne zachowanie podczas imprez sportowych,
- uszkodzenie mienia,
- kradzież,

- przestępstwa lub wykroczenia określone przez państwo wydające w celu wykonania zobowiązań wynikających z aktów prawnych przyjętych na mocy Traktatu WE lub tytułu VI Traktatu UE.

AT, DK, EE, FI, FR, HU, LT, NL wprowadziły wykaz do swojego ustawodawstwa krajowego. W zgłoszeniach CZ, LV oraz SI brakowało części wykazu.

Artykuł 6 - Uznawanie i wykonywanie orzeczeń

Zgodnie z art. 6 dane orzeczenie uznaje się z pominięciem dalszych formalności i niezwłocznie podejmuje się wszelkie środki niezbędne do jego wykonania.

CZ, DK, FI, FR, LV oraz NL wdrożyły ten przepis. AT, EE, HU, LT oraz SI dokonały częściowej transpozycji tego przepisu. Zasadniczo państwa członkowskie nie podały terminu wykonania.

Artykuł 7 – Podstawy odmowy uznania lub wykonania

Artykuł 7 określa szereg przesłanek, które mogą stanowić podstawę do odmowy uznania lub wykonania orzeczenia. Wszystkie przesłanki określone w tym artykule mają charakter fakultatywny.

Są one następujące:

- nie przekazano zaświadczenia, jest ono niekompletne lub w sposób oczywisty niezgodne z treścią orzeczenia (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: FI, FR, HU; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, DK, LT, LV, NL, SI; EE transponowała tę przesłankę częściowo jako obligatoryjną, częściowo fakultatywną)
- *ne bis in idem* (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: DK, FI; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- zasada podwójnej karalności (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: DK, FI; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- wykonanie ulega przedawnieniu (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: DK, FI; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- zasada terytorialności (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: FI, FR, HU, NL; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, DK, LV, SI; nie transponowana przez EE i LT)
- immunitet (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: FI; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, DK, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)
- wiek odpowiedzialności karnej (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: FI; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, DK, EE, FR, HU, LT, LV, NL, SI)

- prawa osoby, której dotyczy orzeczenie (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: FI; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, DK, EE, FR, LT, LV, NL, SI; nie transponowana przez HU)
- kara o charakterze pieniężnym jest niższa niż 70 EUR (jako przesłanka fakultatywna transponowana przez: FI, FR, NL; jako przesłanka obligatoryjna transponowana przez: AT, CZ, EE (1000 koron), DK, HU, LT, LV, SI)

Dodatkowe przesłanki określone przez sześć państw członkowskich:

- Zgodnie ze zgłoszeniem CZ, w ustawodawstwie krajowym CZ nie uznaje się odpowiedzialności osób prawnych; orzeczenia ich dotyczące nie będą wykonywane⁵;
- EE określiła dodatkowe przesłanki: orzeczenie sądowe, które nie weszło w życie; orzeczenie wydane przez sąd, który nie jest uznawany za niezależny (EE czyni rozróżnienie między sprawami dotyczącymi własnych obywateli oraz sprawami dotyczącymi innych obywateli UE);
- FI dodała dodatkową przesłankę obligatoryjną: jeśli istnieją wiarygodne przesłanki, aby przypuszczać, że naruszono gwarancje sprawiedliwego procesu w postępowaniu prowadzącym do wydania orzeczenia;
- HU podały kilka dodatkowych przesłanek obligatoryjnych: przestępstwo lub wykroczenie, którego dotyczy orzeczenie wydane w państwie członkowskim, podlega jurysdykcji sądów węgierskich (art. 3 i 4 kodeksu karnego); przestępstwo lub wykroczenie podlega amnestii na mocy prawa węgierskiego. Od wejścia w życie orzeczenia wydanego w innym kraju minął rok, i upłynął termin przedawnienia. Nie stanowi to jednak przeszkody do wykonania orzeczenia, jeśli przystąpiono do jego wykonania przed upływem terminu przedawnienia.
- LV dodała następujące przesłanki obligatoryjne: jeśli istnieją przesłanki, aby przypuszczać, że karę o charakterze pieniężnym nałożono, aby wymierzyć karę ze względu na pochodzenie rasowe danej osoby, jej przekonania religijne, pochodzenie etniczne, płeć lub przekonania polityczne, jak również w przypadku, gdy nie jest możliwe wykonanie orzeczenia w LV;
- SI dodała dwie dodatkowe przesłanki: jeśli istnieją przesłanki, aby przypuszczać, że karę o charakterze pieniężnym nałożono, aby wymierzyć karę ze względu na pochodzenie rasowe danej osoby, jej przekonania religijne, płeć lub przekonania polityczne, jak również gdy wykonanie orzeczenia byłoby sprzeczne ze słoweńską konstytucją;

Artykuł 8 – Określenie kwoty do zapłaty

Artykuł uwzględnia przypadki, gdy orzeczenie dotyczy czynów, które nie zostały popełnione na terytorium wydającego państwa członkowskiego. W takim przypadku państwo wykonujące może zdecydować o obniżeniu kwoty egzekwowanej kary o charakterze pieniężnym do wysokości maksymalnej kary za te same czyny przewidzianej w

⁵ Dotychczas nie otrzymano żadnej deklaracji na podstawie art. 20 ust. 2 lit.b) w związku z ograniczeniem zastosowania przepisów dotyczących odpowiedzialności osób prawnych przez okres nieprzekraczający 5 lat od daty wejścia w życie decyzji ramowej.

ustawodawstwie krajowym państwa wykonującego, w przypadkach, w których czyny te podlegają jurysdykcji tego państwa. W razie potrzeby organ właściwy w państwie wykonującym przelicza wysokość kary na kwotę w walucie państwa wykonującego według kursu walutowego obowiązującego w dniu nałożenia kary.

AT, CZ, DK, FI, FR, HU, LT, NL, SI wdrożyły ten przepis. EE nie wdrożyła go; LV zamieściła jedynie wzmiankę odnoszącą się do przeliczenia waluty.

Artykuł 9 - Prawo regulujące wykonanie

Zgodnie z art. 9 wykonanie orzeczenia podlega prawu państwa wykonującego na takich samych warunkach, jak egzekwowanie kar o charakterze pieniężnym nałożonych przez państwo wykonujące. W przypadkach, gdy uiszczono kwotę kary częściowo lub w całości, jest ona w całości odliczana od kwoty, która ma zostać wyegzekwowana w państwie wykonującym.

W każdym razie kara o charakterze pieniężnym nałożona na osobę prawną podlega egzekucji, nawet jeżeli państwo wykonujące nie uznaje zasady odpowiedzialności karnej osób prawnych.

AT, FI, FR, NL oraz SI wdrożyły ten artykuł. DK, EE, HU, LT oraz LV wdrożyły go jedynie częściowo.

Częściowe wdrożenie tego artykułu wynika z braku transpozycji ust. 3, dotyczącego osób prawnych przez dane państwo. Niektóre państwa członkowskie powołały się w tym względzie na ustawodawstwo krajowe (AT, FR, NL). Ustawodawstwo krajowe CZ nie uznaje odpowiedzialności osób prawnych⁶.

Artykuł 10 - Pozbawienie wolności lub inna kara stosowana zastępczo w przypadku nieściągalności kary o charakterze pieniężnym

W przypadku, gdy wykonanie orzeczenia w całości lub w części nie jest możliwe, państwo wykonujące może zastosować kary zastępcze, w tym karę pozbawienia wolności, jeżeli jest to w takich przypadkach przewidziane w jego ustawodawstwie, a państwo wydające zezwoliło na zastosowanie takich kar zastępczych w zaświadczeniu, o którym mowa w art. 4. Wymiar kary zastępczej jest określany zgodnie z prawem państwa wykonującego, lecz nie przekracza maksymalnego wymiaru kary, określonego w zaświadczeniu przekazanym przez państwo wydające.

AT, CZ, HU, LT oraz SI dokonały transpozycji tego przepisu. LV nie przekazała informacji o niektórych przepisach. W ustawodawstwie EE przewiduje się możliwość zamiany kary o charakterze pieniężnym na karę pozbawienia wolności lub pracę społecznie użyteczną.

Niektóre państwa członkowskie wskazały, że ich ustawodawstwo krajowe nie dopuszcza możliwości stosowania kar zastępczych ani na ich terytorium, ani za granicą (FI, FR), lub dopuszcza stosowanie ich jedynie na terytorium tego państwa (DK). NL transponowały ten przepis. Sędziowie niderlandzcy mogą zezwolić na karę pozbawienia wolności w

⁶ Dotychczas nie otrzymano żadnej deklaracji na podstawie art. 20 ust. 2 lit.b) w związku z ograniczeniem zastosowania przepisów dotyczących odpowiedzialności osób prawnych przez okres nieprzekraczający 5 lat od daty wejścia w życie decyzji ramowej.

następujących okolicznościach: organ właściwy, który nałożył karę o charakterze pieniężnym, oświadczył również w swoim orzeczeniu, że w przypadku niewyegzekwowania kary dopuszczalna jest kara pozbawienia wolności; kara o charakterze pieniężnym nie została przez osobę skazaną uiszczona i nie można jej wyegzekwować w inny sposób; organ państwa wydającego wyraził zgodę na karę pozbawienia wolności jako możliwą alternatywę.

Artykuł 11 - Amnestia, ulaskawienie, rewizja orzeczenia

Zgodnie z tym artykułem zarówno państwo wydające, jak i państwo wykonujące mogą udzielić amnestii i ulaskawienia, lecz jedynie państwo wydające może rozstrzygać wnioski o rewizję orzeczenia.

Niektóre państwa członkowskie wdrożyły ten artykuł (FI, NL). Przepisy wykonawcze CZ i DK odnoszą się jedynie do udzielenia ulaskawienia na terytorium własnego państwa. LT transponowała ten przepis w zakresie amnestii oraz ulaskawienia, nie zamieszczono jednak żadnych odniesień do rewizji orzeczenia. Zgodnie z ustawodawstwem EE amnestia, ulaskawienie i rewizja orzeczenia wchodzi w zakres kompetencji państwa wydającego. LV wprowadziła do swojego ustawodawstwa odniesienia do sytuacji, w której decyzje dotyczące amnestii i ulaskawienia, przyjęte w wydającym państwie członkowskim, są wiążące dla LV. AT i SI dokonały transpozycji przepisu dotyczącego amnestii i ulaskawienia jako przesłanki obligatoryjnej do odmowy wykonania orzeczenia (oprócz tego SI powołuje się w tym względzie na ustawodawstwo krajowe). AT oświadczyła, że przepis dotyczący rewizji orzeczenia nie wymaga transpozycji.

HU nie transponowała tego artykułu. Nie zrobiła tego również FR, która powołała się jednak na odpowiednie obowiązujące przepisy w ustawodawstwie krajowym.

Artykuł 12 – Zakończenie egzekucji

Ten artykuł zobowiązuje organ właściwy państwa wydającego do niezwłocznego powiadomienia organu właściwego państwa wykonującego o wszelkich orzeczeniach lub środkach powodujących wygaśnięcie wykonalności orzeczenia lub powodujących jego wycofanie z państwa wykonującego z jakiegokolwiek innego powodu. Po takim powiadomieniu państwo wykonujące jest zobowiązane do zaprzestania wykonywania orzeczenia.

AT, CZ, DK, FI, FR, HU, LT, LV, NL oraz SI transponowały ten przepis w całości. EE nie wdrożyła tego artykułu.

Artykuł 13 - Kwoty uzyskane z egzekucji orzeczeń

Ten artykuł stanowi, że kwoty uzyskane z egzekucji orzeczeń przypadają państwu wykonującemu, o ile państwo wydające i wykonujące nie postanowiły inaczej, w szczególności w przypadkach, w których są pokrzywdzeni nie będący stronami postępowania cywilnoprawnego.

Ten artykuł został wdrożony przez AT, CZ, DK, FI, FR, HU, LT, NL, SI. EE i LV nie wdrożyły tego przepisu.

Artykuł 14 - Powiadomienie przez państwo wykonujące

Zgodnie z tym artykułem organ właściwy państwa wykonującego niezwłocznie powiadamia organ właściwy państwa wydającego o wszelkich opóźnieniach w decyzjach dotyczących uznania lub wykonania orzeczenia.

AT, CZ, FI, HU, LT, LV, NL, SI wdrożyły ten artykuł. FR wdrożyła ten artykuł z wyjątkiem aspektu zamiany kar o charakterze pieniężnym na kary zastępcze, gdyż ustawodawstwo krajowe FR nie przewiduje takiej możliwości.

EE nie wdrożyła tego przepisu. DK oświadczyła, że ten przepis nie wymaga transpozycji.

Artykuł 15 – Skutki przekazania orzeczenia

Ten artykuł przewiduje przypadki wyjątkowe, w których państwo wydające jest uprawnione do wykonania orzeczenia.

Oprócz EE wszystkie państwa członkowskie, które przesłały zgłoszenia, wdrożyły ten artykuł.

Artykuł 16 – Języki

Artykuł 16 stanowi, że zaświadczenie należy przetłumaczyć na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego. Jednak każde państwo członkowskie może w dowolnym terminie oświadczyć, że będzie przyjmowało tłumaczenie w jednym lub kilku innych językach urzędowych.

Większość państw członkowskich wymaga tłumaczenia na swój język urzędowy (AT, CZ, DK, FR, HU). Inne państwa akceptują ponadto zaświadczenia przedłożone w języku angielskim (EE, LT, LV, NL, SI). FI przyjmuje zaświadczenia w języku fińskim, szwedzkim lub angielskim oraz w innych językach, jeśli nie ma przeszkód do przyjęcia zaświadczenia.

Artykuł 17 – Koszty

Ten artykuł stanowi, że państwa członkowskie nie dochodzą od siebie wzajemnie zwrotu kosztów wynikających ze stosowania odnośnej decyzji ramowej. AT, CZ, FI, NL, SI wdrożyły ten artykuł. EE, HU oraz LV nie wdrożyły go. DK, FR oraz LT oświadczyły, że ten przepis nie wymaga transpozycji.

3. PODSUMOWANIE

W chwili obecnej nie można w pełni ocenić, w jakim stopniu przepisy decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. zostały wprowadzone do ustawodawstwa krajowego w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej. W każdym razie transpozycji nie można określić jako zadowalającej, ponieważ jedynie jedenaście państw członkowskich zgłosiło środki transpozycji.

Krajowe przepisy wykonawcze są zasadniczo zgodne z decyzją ramową, w szczególności jeśli chodzi o kwestie najbardziej istotne, np. zniesienie wymogu badania karalności w obu państwach członkowskich oraz uznawania orzeczeń z pominięciem dalszych formalności. Niestety analiza podstaw odmowy uznania lub wykonania orzeczeń raz jeszcze wykazała, że o ile prawie wszystkie państwa członkowskie dokonały ich transpozycji, o tyle w większości transponowano je jako przesłanki obligatoryjne. Ponadto pewne państwa dodały dodatkowe przesłanki. Ta praktyka wyraźnie nie jest zgodna z decyzją ramową.

Komisja wzywa wszystkie państwa członkowskie do analizy niniejszego sprawozdania oraz do przekazania Komisji i Sekretariatowi Rady wszystkich dalszych, istotnych informacji celem wypełnienia przez państwa członkowskie zobowiązań wynikających z art. 20 decyzji ramowej. Ponadto Komisja wzywa te państwa członkowskie, które według podanych przez siebie informacji pracują obecnie nad przygotowaniem odpowiednich przepisów prawnych, aby przyjęły te przepisy i zgłosiły ich przyjęcie możliwie najszybciej.